

PARTIZANSKA ZAPRISEGA (Ive Subic, 1963), slika v PARTIZANSKEM DOMU na Vodiški planini, kjer bo v četrtek osrednja proslava ob DNEVU BORCA

Glejte, glejte! Še tam je za- taknil je prasiča in brigada se gorelo! »Ste slišali, kako je padla starie — pa si je mel roke od zadaj za hribom!« »Vse bodo razbili in požgali!«

Tako smo jadikovali skriti v gostem smrečju na noki vzpetini, od koder je bila razvidna celotna planota z osamljenimi kmetijami. Avioni so krožili, se spuščali navzdol, odmetavali bombe in se z bučnim brzjem motorjev znova dvigali visoko v zrak, da bi izbirali nove tarče.

Ni bilo dvoma, da je bila to zadnja — toda buda bajka. Kot nalač sem našel prav mnoge kmetije so bile požgane njega pred hišo. Samokolnico in z največjimi težavami tudi je vozil kamenje iz bleva, ki je obnovljene. Druge so srečno bil z ene strani porušen.

Petje in bombe

preživele vojno vibro in so bile sedaj med primi pozelenimi bukvami obetačojo po- mladi leta 1945 videti je bolj priljubljene. Vse so bila zatočišče partizanov in vsak je imel te hiše za svoj dom.

Femci, četniki, falangisti in drugi plačani branitelji preživele tiranje so prihrumeli pred nekaj dnevi. Kot podgane iz goreče ladje so se umikali z bojišč in v brezupnem divjanju na svojem pohodu prekazali Atilo.

Naselili so se po kmetijah. O tem smo obvestili zavezniške enote v bližini. Ti so prišli na pomoč z avioni. Bombe so spuščali na označene kraje in kmetije, toda sovražne enote so že odnesle pete in vse dobro in slabo je bilo sedaj samo naše.

Naslednji dan so se zbrali člani okrajnega NO odbora. »Tovariši in tovarisce! Kot oblastni organ prav v tej nesreči ne smemo pustiti ljudi osamljene. Obiskati moramo prizadete domačije, se lepo pogovoriti z ljudmi, in če je treba, jim izreči naše sožalje. Tudi nekaj pomoći bomo dali. Denar že imamo.«

Razprava je bila kratka. Samo nekaj vprašanj. Potem je vsakdo kreval na svojo pot do ljudi in krajev, kamor je bil doloden.

Prvi moj obisk je veljal lepi kmetiji v osamljenem logu, po katerem je žuborel potoček. Do zadnje bajke, pred dnevi, sem poznal razmere v hiši. Dve dekleti sta bili kurirki, obveščevavki, kuhali sta partizanom in delali doma na kmetiji. »Starie, kot smo mu rekli, je bil zelo skrben gospodar, resen in načaten. Tek pred bajko je prišla mimo brigada. Nikjer v bližini ni bilo najti mesta, živine in drugega. On pa je imel v bramu čeber kislega zelja in kupček semenskega krompirja. Ponudil jim je. Intendant je nekje iz-

»Nu, kaj pa vi tod okrog?« me je nagovoril.

V prsih me je nekaj stisnilo. Doživel sem prav nasprotno od tistega, kar sem pričakoval. Po kratkom času sem se zbral, vendar nčakal na odgovor. »Ste videli to drhal? In kako so se značali tod okrog. K sreči, da so bitro šli. Mudilo se jim je. Vedo, da se jim bliža konec. Nikamor se ne bodo mogli skriniti, je pravil brez predjiba in stal ob samokolnici, ki jo je bil ustavljen sredi dvorišča pred hišo.

»Kje pa so dekleta?« sem vprašal zelo previdno, zakaj nčesar nisem vedel o njihovi usodi ob bombardiraju in ob celotni tej bajki.

»Na vaje so šle. Pet se učijo. Celo reč pripravljajo sedaj ob osvoboditvi! Kakih petdeset deklet je v zboru. In kako lepo zapojejo! Slišal sem jih že. Lepo bo, veste, je že dejal in je bil nekako razočaran, ker se nisem že seznanil s temi stvarmi in nisem povabil njegovih deklet v tem zboru.

Pogovorila sva se o bližnji svobodi, o obnovi njegovega bleva in o pomladanskem oranju.

Ko sem šel naprej proti drugim oškodovancem, sem šele spoznal moč tega človeka in tamkajnjih ljudi sploh. Bili smo zaskrbljeni zaradi porušenih hiš, nove škode in nekaterih žrtv. Ta, prizadeti, pa je govoril samo o povsem zboru in o dolgo pričakovani svobodi.

»ZDAJ ZAORI PESEM
O SVOBODI...«

Tako je zapelo desetine mladih deklet, običenih v zeleno in belo svilo zavezniških padal. Njihova pesem je bila znanika novega časa. In le malokje so si lahko predstavljali, pod kakšnimi pogoji in ob kakšni volji so nastajale te pesni.

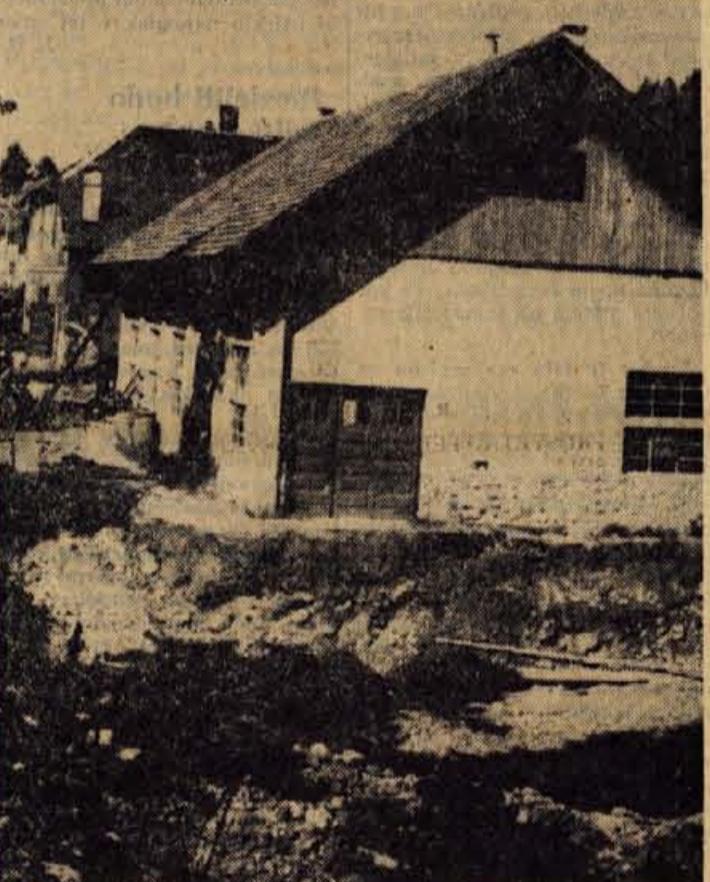
ZVONIMIR

Dan borca v tržiški občini

LOM — V tržiški občini bodo jutrišnji praznik DAN BORCA proslavili z zborovanjem v znani partizanski vasici Lomu. Danes večer se bodo v Tržiču zbrale partizanske patrule, ki bodo potem odšle proti Lomu. Na poti bodo udeleženci pohoda položili vence na spomenik padlim borcem, ustavili pa se bodo pri Tiču, kjer bo partizanski večer ob tabornem ognju. Jutri zjutraj bo iz Tržiča in okoliških vasi množični odhod v Lom, kjer bo dopoldne ob 10. uri slavnostno zborovanje.

Hkrati se v Tržiču pripravljajo na praznovanje dneva borca na Vodiški planini oziroma skrbijo, da bo tudi iz tržiške občine na osrednji praznik poslat dobra udeležba.

Nasteljno nedeljo bo spominska proslava v Cegelšah, kjer bodo ob 21. obletnici ustrelitve talcev preuredili tudi tamkajšnji spomenik in priredili žalno slovenščino.

V teh dneh tovarna kos in srpop Tržič premešča stroje iz starega obrata II v nov objekt. Takoj za tem bodo staro stavbo porušili, saj bo na njenem mestu stala nova stolpnica

V nedeljo so v Goričah praznovali krajinski praznik. Ob tej priložnosti so v Tenetišah odkrili spominsko ploščo padlim borcem Vladimirju Požgaju, Francu Betonu, Pavlu Ajmanovi in Pavlu Bartelu. Pri praznovanju so sodelovali pripadniki mladinskega odreda predvojače vzgoje iz Tržiča, kranjska godba na pihala, pevski zbor iz Stražišča, učenci s Trstenika in predstavniki sošednjih krajinskih organizacij ZB s praporji. Slavnostni govor je imel predsednik ZB občine Kranj Vinko Kepić

Iz naših komun

Za večjo produktivnost

Akcia naj bi bila trajna! — Ta misel je bila med drugim izražena na nedavnem posvetu, ko so se na pobudo ZMS v LTH v Škofji Loki zbrali številni predstavniki ekonomskih enot, organov samoupravljanja in uprave te gospodarske organizacije. Sestali so se namreč z namenom, da bi razpravljali o možnostih vključevanja oziroma izvajanja tekmovanja za dvig produktivnosti dela, ki ga je med aktivni ZMS gospodarskih organizacij razpisal ob sodelovanju društva izumiteljev in avtorjev tehničnih izboljšav OK ZMS Ljubljana, in sicer v počastilev poslavljanja 20-letnice prvega kongresa Zveze slovenske mladine.

Akcija za dvig produktivnosti dela nikakor ne sme iti mimo dobro izdelanega perspektivnega plana podjetja, ki naj temelji na analizi tržišča, kakor tudi ne mimo dobre kadrovske politike, ki naj bi omogočila boljši sistem strokovnega izobraževanja, in ne brez povečanega prizadevanja za ustanavljanje znanstveno-raziskovalnega dela v proizvodnjo itd. Prav zato so bile nedvomno pomembne besede, ki so bile izrecene na tem posvetu: čeprav je mladina podobnik te akcije, ne sme ostati sama, zakaj to mora postati akelja celotnega kolektiva.

Morda ne bi bilo odveč, če bi našteli nagrade, ki bodo ob koncu tekmovanja (20. decembra 1963) podelite najboljšim aktivom in posameznikom. Za aktive ZMS je predviden za prvo nagrado televizijski sprejemnik — ekran 59, za drugo prav tako televizijski sprejemnik — vendar z ekranom 53 — in za tretjo radioaparat z gramofonom. Za posameznike pa: skuter Pretin NSU, moped colibri in Rogovo športno kolo. — St. S.

Priprave za krajinski praznik

SENČUR — V minulem tednu so se krajinske politične in družbenne organizacije Senčurja — oz. območja bivše občine Senčur — že pričele pripravljati na letosni krajinski praznik, ki ga bodo praznovali od 14. do 22. julija.

Ves teden bodo športne, kulturne in zabavne prireditve. Posamezni delež pri programu bo dalio letos AMD, ki bo na nedeljo kot uvod v praznovanje razvilo tudi društveni prapor, nadalje bo izvedlo propagandno paradno vožnjo, v kateri bo predvidoma sodelovalo okoli 400 motornih vozil. Zelo pester program pa pripravljajo tudi športno društvo, gasilci, strelec in politične organizacije. — R.

Še vedno pomanjkanje kvalitetnih kož

V tovarni usnja Runo Tržič se tudi letos, čeprav v nekoliko spremenjeni obliki, pojavi

Največ izvoza v poletnih mesecih

V podjetju Tekstilindus Kranj menijo, da bodo pretečni del svetega izvoza realizirali v poletnih mesecih; to je v juniju, juliju in avgustu. Do konca maja — to je v prvih petih mesecih — pa je podjetje izvozilo dobro četrtino postavljenega plana. V tem obdobju je vrednost proizvodnje porasta v primerjavi s prvimi petimi meseci leta 1962 za 11 odst.

Ta mesec bodo v posameznih obratih podjetja Tekstilindus že nastopili kolективni oziroma izmenki dopusti ter potreben remont. Vendar je vse to v temen planu podjetje predvideno.

Glede oskrbe z uvozanim reproducijskim materialom se je položaj zadnje čase izboljšal, ker je banka odobrila dodatna devizna sredstva. Proizvodnja zelo ovira različni izvori bombaza. Pri nas namreč tudi ni mogoče dobiti enotne barve za 20.000 metrov tkanin. Celofana ni mogoče dobiti v vsej državi. V tovarni je dobiti ogroženi poldrug milijon metrov tkanin. Prav tako je ponovno postalo porečje vprašanja faktorja pri izvozu, ker svetovne cene na tekstilnem trgu počasi padajo. Zanimiv je podatek, da že na 64 statveni sistem, medtem ko je pri nas povprečje na šestih avtomatih.

Tekstilindus bo rekonstruiral tkalnice in tako postopoma opravil kompletno avtomatizacijo obrata. Prav od te rekonstrukcije je pričakuje delovni kolektiv znatno povečanje storilnosti, spremembu assortimenta v korist finalnih tkanin in izboljšanje kvalitete. Vse to pa mora prispeti predvsem k večjemu izvozu.

Nadaljnji razvoj turizma in gostinstva

KRANJ — Na zadnji dan občinskega sveta za turizem in gostinstvo so člani razpravljali o sedanjih razmerah v teh dveh med seboj zelo povezanih panogah in obravnavali nekaj načel, po katerih naj bi potekal nadaljnji razvoj. Tako naj bi prihodnje obvezljiva politika dočolovanja enakih obveznosti družbenega in zasebnega gospodinskega sektorja do družbenih skupnosti, razvoj pa naj bi bil pripravljen z dobrimi vsestranskimi analizami. Investiranje in poslovanje turističnih gospodarskih organizacij je treba gledati skozi prizmo rezabilnosti, pri tem pa ne pozabljati na povezovanje z ostalimi dogajanjem v komuni.

Kot primer za to so med drugimi navajali tudi gradnjo letališča na Brnikih. V zvezi s tem bo svet moral razmisljati o ureditvi turističnih objektov na tem območju.

nekateri stari problemi. V podjetju sicer zagotavljajo, da je sedaj preskrba z domaćimi surovinami glede količin zadovoljiva, težave pa nastopajo predvsem glede kvalitete, ki občutno trpi v odkupnih podjetjih. Na kožah se namreč pojava vrsta napak, ki izvirajo iz nepravilne manipulacije v skladisčih. Ce je bilo predčasom v usnjarški stroki občutno pomanjkanje kož na splošno, je sedanji položaj vsaj toliko boljši, da je preskrba kolličinsko zadovoljiva.

Ker smo že omenili neustrezeno kvalitetno kož, naj dodamo še, da je občutno pomanjkanje kvalitetnih kož drobnice. Sezona za te kože se namreč prične sredaj v naslednjih mesecih in ta periodičnost se tako občutno pokaže v odkupnih podjetjih. Na kožah se namreč pojava vrsta napak, ki izvirajo iz nepravilne manipulacije v skladisčih. Ce je bilo predčasom v usnjarški stroki občutno pomanjkanje kož na splošno, je sedanji položaj vsaj toliko boljši, da je preskrba kolličinsko zadovoljiva.

Ker smo že omenili neustrezeno kvalitetno kož, naj dodamo še, da je občutno pomanjkanje kvalitetnih kož drobnice. Sezona za te kože se namreč prične sredaj v naslednjih mesecih in ta periodičnost se tako občutno pokaže v odkupnih podjetjih. Prav zaradi pomanjkanja surovin načrtovanje v tem podjetju proizvodnje kapacitete v tem podjetju niso bile vedno popolnoma izkoriscene, zaradi tega tudi plan proizvodnje za preteklo leto ni bil dosežen. Zaloge surovin in materiala so se povečale šele po koncu leta 1962, ko je bil podjetju odobren večji uvoz kož.

Trenutno pa ima Runo Tržič spet precejšnje težave pri uvozu.

Težave namreč izvirajo iz uvoza, ker podjetje nimá zadostni devizni edredstev in ker so dobavljaci izredno dolgi.

Prodaja je v podjetju Runo Tržič mesec maju potekala zadovoljivo, saj je bila ta enaka majskemu proizvodnji. Na zalogi pa ostajajo samo izdelki v nižjih assortimentih, po katerih industrija zadnje čase ne povrašuje. Tudi zadnji o dosenjanju izvozu v omenjenem podjetju kažejo dočudno sliko. Delovni kolektivi je namreč v prvih petih mesecih dosegel do 57,2 odstotka letnega plana. — P.

JURISI, neprehodni planinski predeli, bele stene, iskanje prehodov, sovražni obroci, proboji, padli tovarisi, požgane vasi, samotne črne škrbine dimnikov, gejziri dima, zemlja in jekla, valovita zemlja, krvava zemlja, ožgana zemlja, pekel, v katerega so se spremenile doline in soteske med hribi, tisočletna ne-ma brezbrinost krštevitega in prepadnega Magliča in neb, s katerega se trgajo štuke in kljuvajočeska zrna, dokler jih ne preponde z jeklene sinjine sivi vlažni splavi oblakovi, ki se gnetejo in tarejo med seboj, dokler se ne zgnetejo okrog planinskih vrhov, tonejo v globino, ubijajo svetlobo in jo kalijo svinčeno sivo motnjavo... Bliski grom, prve težke kapljice in naposled gozd, bukov gozd, v katerega tone utrujena, lačna in neprespana kolona.

Komandir Kranjac, visokarsel, nekoč močan in plečat Dalmatinec, se na videz komajda loči od borcev svoje čete. Lakota, hitke in naporji so ga spremnili v okostnjak, kamenje mu je raztrgal in sezulo čevlje: bos je in oči, ki božajo zemljo in ki hočejo prisesti telo, da bi si poiskalo ležišče, ogledujejo opraskane kravne noge in se čudijo, kako sploh še moreno nositi to izčrpano visokarsko postavo, upognjeno pod bremenom svinčene utrujenosti.

Koliko časa bomo se zmogli? — razmišlja, a takoj odpodi to misel, ker jo čuti kot dodatno breme k bremenu teh dni in tednov, odkar so Nemci, Italijani, hrvaški domobrani in celo Bolgari stisnili obroč okrog proletarskih divizij in drugih partizanskih enot na tem področju, med katerimi je vrhovni štab nadroodnosvodilne vojske in sam vrhovni komandant — Tito.

Tudi Nemci vedo to. Zato ne bodo odnehali.

— Uničiti nas hočejo, — razmišlja... Torej jim ne kaže drugega, dokar da klubujejo, se zatajajo v sovražnikove ognjene zidove in da so še bolj nepopustljivi kakor sovražniki.

Morda jim bo ta skoro neprehodni bukov gozd in ta dež, ki ga lovio veje in ki jih je že zdavnaj premočil do kože, naposled vendarje v rešitev, se prebuja v njem upanje in mu premika do onemoglosti utrujene noge.

Samo upanje je še motor, ki jih žene naprej.

TEŽKO se je prebijati skozi pragozd, čeprav je videti, da so si skozi njegove spranje utirale pot že druge enote, a so si, tudi to vidijo, prizadevale prav tako kakor oni, da bi s svojim pohodom ne olašale sovražnikovega zasledovanja.

Vačer je že. V gozdu je temno, da niti za ped ne vidijo predse. Napornega pohoda pa ni konca.

Komandir Kranjac ve, kam gre do. Prebijajo se skozi ta rudnik teme, da bi se prebili do Sutjeske, jo prekoracili in se pognali v pobočja Zelengore. Upaj, da se bodo po treh tednih brezupnih prebojev vendarje izmotali iz sovražnikovih obročev.

— Samo priti do reke. Samo doseči reko, — si ponavlja in prisluškuje, kako dež počasi ponehava, dokler popolnoma ne preneha. Toda tema je še vedno gosti m se pri zemlji ne razredi, čeprav se je tisočletni gozd odpril v majhno jaso, na kateri ne zadevajo več ob debla in nad katem se tu in tam pokaže med gožbeni glas.

stim konvojem oblakov kaka zvezda.

Čeprav je junija noč, boriči drhti od miraza. Izčrpani so. Utrujeni do smrti. Zato ne vprašujejo, zakaj se je kolona nenašla ustavila, marveč, dokler da bi jih utrujenost spodnesla, popadajo po tleh in se zvijejo v klobčič. Tudi komandir Kranjac ne vprašuje, zakaj se je prednji del bataljona ustavil. Kolona mu klecenejo in že je na dobrini zemlji.

Dekle je, se začudi.

— Partizan, — odgovori in cuti, da mu je ta beli od žara obširan obrav topiči od ognja.

— Partizan? Torej sem se vendarje resila, — pravi.

— A kdo si ti?

— Partizanka. Iz sedme banjske, — odgovori.

— A zakaj nisi pri brigadi?

— Ali nisi iz banjške divizije?

koli pozabil. Taka bežna srečanja, ko se ti človek vtisne v srce so nekaj več kakor samo navadna srečanja. V sreči se ti zarežejo.

— Samo da bi na štabu kmalu opravil in se vrnil k ognju, — si pravi, toda še preden se vrne, je kolona že na pohodu.

Dvignila se je tudi ona in odšla z njegovim četo, razmislja. Rad bi počakal, da bi prišla mimo, a ne utegne. Naprej mora. A tudi ko bi utegnil počakati, bi je ne morebiti videti. Tema je in na nebu je še vedno več težkih črnih oblakov kakor temno modre nočne modrine — posejane z zvezdami.

Kolona se le počasi in s težavo prebjija skozi noč.

DEKLE z rdečo rutō ga preppaja s čustvi in misli. Še je utrujen, toda utrujen je več tako neznašna.

Ce je dekle ostala sama od svoje skupine in prav lahko tudi od čete, zakaj naj bi se vračala v sedmo banjsko in zakaj ne bi ostala pri njih, v njegovih četih.

— Komandir si. Kaj bi rekli boriči, ko bi te opazili, da si zljubljen.

— Zljubljen? — se začudi svoju notranjem glasu.

Da, morda je res, da mu je to srečanje pogzano v srcu kal ljudzini.

— Čudni ljudje smo, da se sramujemo zaljubljenosti in ljubezeni do ženske, kakor da je to za partizana slabost, ki jo moraš izkorjeniti iz srca. Sramujemo

se morda najlepšega, kar sploh lahko v življaju doživimo.

— Borcem govoris drugače, — ga opomin vest.

— Drugace? Da, seveda, — prizna. Bojji se, da bi zaljubljenost zmanjšala bojno sposobnost in pripravljenost na žrtve. Na zljubljenost in ljubezen do ženske naj bi počakali do konca vojne. Sele svoboda naj bi jim odprla vrata v ta vrt, poln omamnega cvetja in sanj.

— A zdaj čutiš, da se ta vrt lahko razveteve v človeku, vrženemu v tripljenje in vihar, — mu govoris notranji glas... Ali te ovira misel na dekle z rdečo rutō? Ti je zaradi ne pohod skozi to vlažno noč težji?

— Ne! Prav nasprotno! — si priznava. Utrujenost mu jemlje s telesa in z dušo. V njem gori kot dober domaći ogenj in v ustih čuti okus po domaćem kruhu. Ta pohod in temna noč je nekje daleč. Daleč izven njega. Vse, kar si želi, je samo to, da temo razbije svit. Potem bo zagledal v koloni zopet njo in se ji približal, da bo hodila v njegovih bližini.

In res, kakor da je svit uslušal njegovo željo. Ptice se oglašajo. Tema se redči. Glej, drobna verica je pravkar preskočila pot tik pred njim in se pognala na drevo. Jutro se prebuja in reka v globeli ne sumi več tako daleč.

— To je Sutjeska, — si pravi.

Ozre se in glej, ona stopa ne dače do ženske, kakor da je to za partizana slabost, ki jo moraš izkorjeniti iz srca. Sramujemo

se bo več gladru, ran, tifusa, vojne... Vidi jo. Vidi dekle v rdeči ruti in cuti, da jo je sama sreča pripeljala v njegovo četo, da osteti či oba.

O, temeljito, temeljito bo spremenil svoje mišljienje o zaljubljenosti in ljubezni do ženske v teh časih.

— Ljubezen ni ovira. Ljubezen daje človeku največjo moč, — si pravi. Ali se mar ne čuti tako močnega, da bi lahko premikal gore, odkar se popolnoma jasno dava, da gre ona za njim. Samo dva ali trije boriči ga ločijo od nje.

Močnejši je od te divje, v strmi kanjon zasekane reke, si pravi, da zabrede vanjo, držeč se za roke borcev, ki gre pred njim. Reka je res divja. Spodnja jih. Toda pred njim in za njim in ju obdrži na površini.

Zagledal jo je in ji srečen pomahal v pozdrav, toda tedaj se je vrsta v razpenjeni strugi nenečoma pretrgala. Samo dva borcev sta se ujela za breg, vsi drugi, ki so bili v reki, pa so izginili v bilo zelenih penah. Tudi ona.

Zaman strmi v reko, dokler ne koliko nič ne zagleda rdečo rute.

Ne premislja. Požene se proti reki.

— Nikar, komandir! — sliši za seboj.

Toda on je v reki, bije se v vrtinci in valovi. Močnejši je od njih, dokler ne zgrabi rute, potem pa mu zmanjša moč.

Nje, črnolase dekllice z velikimi očmi ni več. Odnesla jo je divja Sutjeska.

Samo rdeča ruta mu je ostala od nje.

— Komandir! — sliši z brega. Potem pa ga spodnes razpenjeni Sutjeski vrtinci.

Ko ga rešijo boriči in ga potegnejo na breg, se zemlja spremeni v pekel. Sutjeska goita cloveska trupla in se barva s krovju...

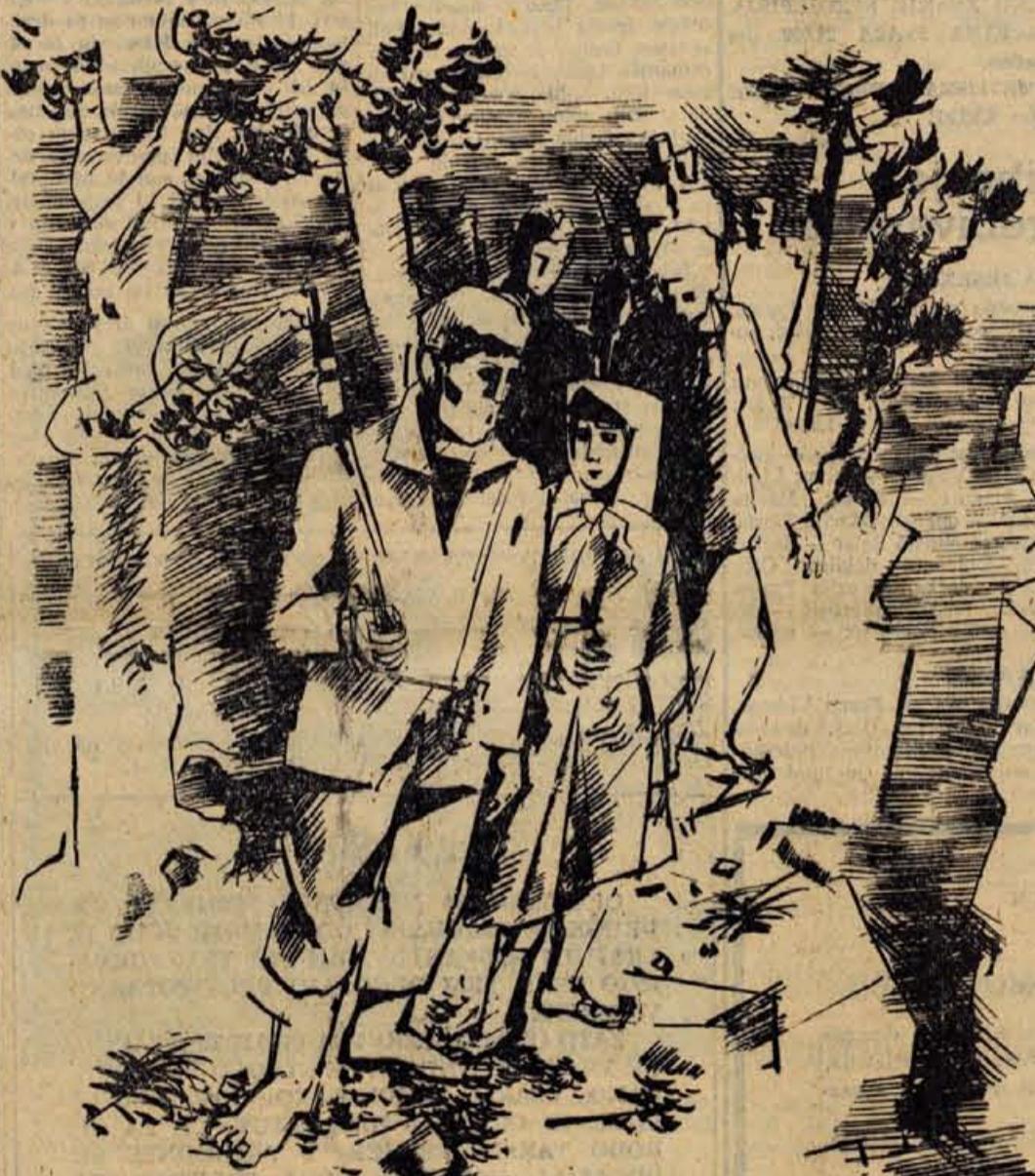
ZELENGORA. Splitski pesnik Jure Šepeta napisal je pesem, ki morda še ni niti napisana. Na Zelengori, pravijo, je jezeru. Na lastne oči smo ga videli. Kje so glasovi znani in neznani?

Kam so, kako so izginili... Pesnik misli na Sutjesko.

Komandir Kranjac ga posluša in strmi v rdečo ruto, ki jo drži v rokah. Skrivaj je ponese k ustnicam.

— Deklica, deklica, ki te ne pozabim. Nikoli ne pozabim, — še prebil.

Pribil se je brez rane, toda z rano, s skrito rano, ki je živilje niko nikoli ne zaceli...

Takrat je lajtnant pomignil vojakom, ki so stali za žrtvo. Molčal je ko grob.

— Hotel se je ozreti, a že so se

po njem usuli udarci ko roča.

Divje so zamahovali z bikovkami,

dokler ga niso zbili na pod,

da se je povajjal v lastni krvi.

— Govori, bandit!

Pretepeno telo je drgetalo na podu, a niti besedice niso mogli praviti iz njega.

— Vodel Zejen...

Podčastnik je zalažal povelje.

Planili so, ga dvignili z mesta,

kjer je obležal, in ga za noge

obesili na vejo starega brasta,

da se je z glavo skoraj dotikal

z pojedino prepedene praproti

pod drevesom. Zbral je vse

moči in posrečilo se mu je za

spoznanje odpreti eno oko.

Videl je, kako si nažigajo cigarete

in kako se reže v nasladni pri-

zoru, ki so ga pričakovali. Tako

obezen je nibal nad mlado gozdnino podrasstroj. Jutranji veter mu je bladil pekoče rane. A preden je vstal sonce izza hribovja nad Lazami, je zaslil ostro povlej...

— Matile!

Potlej se je iz razmesenjene

vrati ulila kri in zadušila v

njem vse misli. Dogetanje telefa

je pojemaš, dokler se ni umi-

ri, dokler ni malahov obve-

selo na veji.

Podečnik je začuščal k njemu, ki je

je orokavčeno roko potapljal

po okrovavljenih gobcih.

Pod brastom je zrasla gomila.

Zgodba o pasjem piru za Žel-

dančanji živi v sreči starih

selских delavcev. Prinovedenec

je vnukom, ki grozilj spomin

na řas, ki je njihov mladi tova-

ri, rajši umrl, kakor da bi iz-

dajal. Spomin visi nad Selom,

ko težak, črn oblak.

Miha Klinar Rdeča ruta

Ihi. Sele potem zavonja vonj po dimu in zagleda tik pred seboj ugašajoče, komaj se tleče ogorje ognja, ki ga bogye kdo zakuril.

Ogenj, — položi dlani nad ugašajočo žerjavico. Vesela mu v duši zavestni ta beseda, ki ima v teh časih toliko pomenov, strahotnih, kadar gleda v daljavi gorice vasi, in lepih in dobrih kakovosti, katerih ognjišče, kadar utrujen in premrazen sedeš ali se zleknes k njemu. Niti ne zaveda, da je na dobrini jaz.

— Ne, iz dalmatinske, Komandan, — pravi.

— No, prav. Samo da sem našla svojo enoto. Naso četo so namreč Nemci obkollili in jo počnoma razbili. Prebijali smo se po skupinicah. Od naše sem ostala živa samo jaz.

— In zdaj... — ne utegne do kraja povedati svoje misli, ker ga klicajo v divje vreči vihar.

— Majhna so, opazi. Majhna kakor stopala nedoraslega dečka.

Ostro se zastrmi v odeio zaviti klobčič. Glave ni videti. V odeji je.

— Naš ni, — si reče. Morda je mrtev, ker se mu v klobčič skrčena in v odejo povita postava zdi negibna. Morda je kdo iz enot, ki so šle tod mimo pred njimi. Omagal je med potjo, pa so mu zakurili ogenj, da bi ga grel in tolazil. Najbrž je bilo to edino, kar so še lahko storili zani. Ocenil naj bi